

Capitolul 3

Căci este scris: „Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite” Matei 26, 31

O atenționare cu privire la o prea mare încredere în sine

Isus și ucenicii Lui au plecat din odaia de sus, ca să meargă să se roage în liniște în grădina Ghetsimani. În drumul lor au părăsit orașul, mergând pe partea de sud a muntelui, pe care era așezat Templul, au coborât în valea Chidron și au urcat pe partea cealaltă pe muntele Măslinilor. În mod normal era un drum de circa o jumătate de oră de mers pe jos – nici măcar 1,5 kilometri. În momentul acela străzile și drumurile erau pline de călători, care tocmai mâncaseră mielul pascal în casele pe care le închiriaseră – dar și împreună cu băștinașii, mulți dintre ei își pregătiseră sărbătoarea de paște, pe care urmau să o serbeze în seara următoare.

În valea pâraului Chidron se adunau în acest anotimp apele curgătoare ale ploilor timpurii, apa se colora în acea noapte în roșu de la sângele sutelor de mii de miei care au fost tăiați cu câteva ore mai devreme în apropiere, sus pe muntele Templului.

Ghetsimani era o grădină plantată cu măslini. Numele vine de la un cuvânt arameic cu înțelesul »teascul de ulei«. Aceasta arată că era un loc unde se recoltau măslini și se prelucra ulei din ele. Cu toată probabilitatea era o grădină personală, în posesia unui om care era prieten cu Isus și care i-a permis să se retragă acolo împreună cu cei doisprezece ucenici ai Săi. Acolo puteau să se retragă din viața tumultoasă a orașului, ca să aibe timp pentru rugăciune personală și învățătură. În acest loc s-a păstrat până în zilele noastre o dumbravă cu măslini, unii dintre pomii ei fiind mai vechi de două mii de ani. Acești pomi sunt martorii muți ai celor petrecute acolo în noaptea aceea de groază.

Evenimentele acestei ultime seri de paște trebuie să fi părut ciudate pentru ucenici. Isus era cu duhul tulburat din cauza celor ce urmau să aibă loc (compară cu Ioan 12, 27; 13, 21). Ucenicii Lui nu erau obișnuiți să-L vadă într-o asemenea stare spirituală. Cu toate că paștele era un prilej de sărbătoare, din tot ce le spusese Isus în seara aceea răsuna o indignare neliniștitoare și amenințătoare.

Trebuie să fi fost undeva pe drum, sau la scurt timp după ce au ajuns în grădina Ghetsimani, când Isus a spus celor unsprezece ceva care i-a neliniștit și mai mult:

»Atunci Isus le-a zis: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire; căci este scris: „Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite.” Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galilea.” Petru a luat cuvântul, și i-a zis: „Chiar dacă toți ar găsi în Mine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Mine o pricină de poticnire.” „Adevărat îți spun”, i-a zis Isus, „că tu, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.” Petru i-a răspuns: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Mine, tot nu mă voi lepăda de Mine.” Și toți ucenicii au spus același lucru.» (Matei 26, 31-35).

Este cineva care crede cu adevărat în Hristos și care să nu se fi gândit ce ar face el, sau ea, în situația când s-ar oferi alternativa »să-L tăgăduiești« sau »să fi omorât«? Uneori citim despre credincioși obișnuiți, care nu atrag atenția în mod deosebit, care plătesc prețul suprem pentru credința lor. Nu demult astfel de exemple au ajuns pe primele pagini de ziar, ca de exemplu Cassie Bernall și Rachel Scott, eleve la Columbie High School în Littleton, Colorado. Doi colegi de școală fiind cuprinși de amoc au ținut armele lor automate la capul celor două eleve. Au pus aceeași întrebare: „Crezi tu în Dumnezeu?”. Când cele două eleve au răspuns „Da!”, au fost imediat împușcate mortal. Cercurile de rugăciune ale elevilor au fost ținta a numeroase alte acte de violență asemănătoare. La scurt timp de la evenimentul din Littleton, un tânăr înarmat a împușcat în jurul lui într-un cerc de rugăciune al elevilor din Paducah, Kentucky, omorând mai mulți elevi care se strânseseră la rugăciune în jurul portdrapelului școlii.

Tocmai începusem să scriu această carte, când într-o miercuri seara am ținut un discurs la conferința păstorilor din Fort Worth (Texas). Numai la câțiva kilometri depărtare de localul în care avea loc conferința se află Wedgwood Baptist Church. În aceeași seară, această comunitate baptistă avea o întrunire de rugăciune a elevilor, la care au luat parte sute de elevi. Un dușman fanatic al creștinilor, înclinat să facă acte de violență, a venit cu o armă automată la această întâlnire de rugăciune. A început să împuște sălbatic în jurul lui. În ploaia de gloanțe au murit opt oameni, și mulți alții au fost răniți. În mijlocul împușcăturilor, Jeremiah Neitz a dovedit curaj – un tânăr, care venise de curând la credința în Hristos, după ce a dus o viață de infractor și hoț de stradă. El s-a sculat și s-a dus spre omul înarmat, spunându-i că el are nevoie de Hristos. Criminalul a fost evident cu mintea încâlcită, deoarece tânărul a ieșit înaintea lui plin de curaj și nu s-a speriat să vadă moartea cu ochii. Criminalul și-a pus arma la cap și s-a sinucis.

Cei mai mulți dintre noi se gândesc ce ar putea face într-o astfel de situație. Cu toate că sunt puțini aceia dintre noi care se gândesc că vor ajunge într-o încercare așa de grea, vrem totuși să credem că vom avea curajul să murim pentru Hristos. Ne rugăm, ca Dumnezeu să ne dea harul să rămânem credincioși, dacă vom ajunge vreodată în astfel de situații.

Adevărul trist este că cei mai mulți dintre noi am tăgăduit deseori pe Domnul în situații în care nu ne era amenințată viața. Știm din experiență că suntem îngrozitor de slabi. Deseori tăcem, când avem ocazia să depunem mărturie despre Hristos. Tolerăm nedreptatea, când ar trebui să luptăm împotriva ei. Suntem fricoși, atunci când ar trebui să fim curajoși. Nu facem nimic, când de fapt ar trebui să acționăm. Stăm muți, când ar trebui să vorbim deschis. Fără harul divin – bazându-ne pe noi înșine – la toți ne lipsește puterea și tăria să intervenim pentru Hristos, din cauza dușmăniei care ne întâmpină.

Ucenicii nu au fost altfel. *Mai târziu* au devenit martori neînfricați, când în cele din urmă, din cauza credinței, toți au murit sau au fost prigoniți, bătuți, arși. Dar nu totdeauna au fost așa de curajoși. Și în mod deosebit în noaptea în care Isus a fost trădat, toți L-au părăsit pe Hristos și au fugit să-și scape viața (Marcu 14, 50).

Niciunul din ei nu a recunoscut cât de nepregătiți au fost ca să intervină. Când s-au apropiat de locul, care după cunoștința mai dinainte a lui Hristos era locul unde El va fi prins, El a început să atenționeze pe ucenici: toți se vor poticni în noaptea aceea și Îl vor tăgădui. Petru a protestat energic – *el* nu va găsi în Hristos niciodată vreă pricină de poticnire. A zis lui Isus: »Doamne, cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte« (Luca 22, 33). El nu stătea singur în înalta sa încredere de sine: »Și toți ucenicii au spus același lucru« (Matei 26, 35).

Cu toate că Hristos le-a spus de mai multe ori, că El va fi trădat și omorât, cu mai puțin de două ore în urmă le-a spus pentru prima dată că unul dintre ei va fi trădătorul. Cu toate că le-a fost greu să creadă aceasta, ei au reacționat în totală necredință la prorocia făcută, că *toți* vor găsi o pricină de poticnire în El în acea noapte, din cauza împotrivrilor dușmanului.

Prin cuvintele Sale El a încercat să-i facă atenți. Ei ar fi trebuit să cadă cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu și să-L roage să le dea harul și puterea să reziste în încercare. În loc să facă aceasta, reacția ucenicilor a constat în încercarea lor de a-și mări încrederea de sine. S-au lăudat și au făcut cunoscut verbal hotărârea lor și credincioșia lor față de Isus. A fost exact reacția greșită. S-au bazat pe ei înșiși, încrezându-se pe nedrept în propria putere – care nu era nici pe aproape așa de mare cum și-o imaginau ei.

Erau în situația să treacă printr-o încercare care le va dovedi nereușita lor jalnică. Acest moment le va rămâne pentru totdeauna întipărit în amintirea lor, ca fiind episodul cel mai rușinos al vieții lor. El le va fi o lecție de smerenie, pe care niciunul din ei nu o va uita. Însă în această noapte, când s-au apropiat de grădina Ghetsimani – locul trădării și prinderii lui Isus – niciunul din ei nu a dovedit smerenie, luând seama la atenționarea plină de dragoste a lui Hristos. În loc de smerenie, au răspuns într-o manieră de îngâmfare, bătându-se cu pumul în piept că sunt gata să sufere pentru Hristos.

În această relatare sunt două lecții mari pentru fiecare din noi: lipsa pe care o avem în ceea ce privește mijloacele proprii de ajutor, și plinătatea pe care o avem la Hristos.

Sărăcia ucenicilor

Dacă ucenicii ar fi ascultat simplu pe Hristos, ar fi devenit conștienți, că El le-a amintit de neputința lor de a ieși biruitori din această încercare. El nu a încercat să-i încurajeze în încrederea lor în ei înșiși. Dimpotrivă, le-a adus aminte de slăbiciunea lor și i-a solicitat să facă uz de puterea Sa. Din păcate nu au înțeles despre ce este vorba.

Mai aveau multe de învățat cum să ia crucea asupra lor și să-L urmeze. Ca să poată face aceasta trebuiau să-și recunoască sărăcia spirituală și să se spijine pe El, izorul puterii. Învățătura Lui a avut de la început astfel de lecții. De exemplu se spune în prima fericire (și în același timp fraza introductivă a prediciei de pe munte): »Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor« (Matei 5, 3). El a descris o sărăcie spirituală care era diametral opusă încrederii în sine. Mai târziu a luat un copilăș – abia trecut de vârsta de sugar – și a zis: »De aceea, oricine se va smeri ca acest copilăș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor« (Matei 18, 4). Un astfel de copil reprezenta tabloul unui om care se baza cu toată încrederea pe ajutorul oferit de altcineva. Hristos a lăudat mereu smerenia și a condamnat mândria și lipsa de pretenții față de sine însuși a fariseilor. Învățătura lui pe această temă nu putea să fie mai clar prezentată.

Cu toate acestea, tuturor ucenicilor nu le-a trecut altceva prin minte în momentul celei mai mari încercări a lor, decât să se bazeze pe puterea proprie și pe lipsa de pretenții față de sine însuși. Aceasta a fost o greșeală fatală: »Cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă« (1 Corinteni 10, 12).

Ucenicii trebuiau să învețe lecția, să dea la moarte propriul eu (1 Corinteni 15, 31; 2 Corinteni 5, 15; Galateni 2, 20). Nu au recunoscut încă slăbiciunea proprie pentru misiunea la care i-a chemat Isus (compară cu 2 Corinteni 2, 16). În loc să se bazeze pe sine înșiși, trebuiau să ceară putere de la un izvor mai înalt (compară cu 2 Corinteni 1, 9; 12, 9-10). Scurt timp după aceea vor învăța o lecție pe care niciunul din ei nu o va uita.

În opoziție cu Iuda, toți ceilalți unsprezece ucenici nu erau conștienți că Îl vor trăda intenționat pe Hristos. Pe baza relatării din Evanghelia după Matei recunoaștem că ei erau îngroziți de gândul la o asemenea faptă lașă. După părerea lor, era cel mai mare păcat să se rușineze de Hristos. Hristos Însuși a zis: »Oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, se va rușina și Fiul Omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri« (Marcu 8, 38). În afară de aceasta le-a spus: »De oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri« (Matei 10, 33). Era inimaginabil pentru ei să facă așa ceva.

Ei trebuiau să învețe în curând, că credințioșia față de Hristos nu este posibilă fără o dependență totală de El. Cel mai curajos ucenic este total lipsit de putere, dacă se va baza pe puterea proprie, pe propriul curaj și pe propriile mijloace de ajutor ca să treacă prin încercare. »Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericul acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești« (Efeseni 6, 12). Fără armura duhovnicească a Domnului ne vom expune celei mai mari și rușinoase înfrângeri.

Cu toate că Petru și ceilalți nu știau, o luptă invizibilă se dădea pentru sufletele lor. Atât Ioan cât și Luca relatează că Isus i-a atenționat în mod asemănător pe când erau în odaia de sus (Luca 22, 31-34; Ioan 13, 36-38). Atunci Domnul Isus a zis lui Petru: »Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă ceară ca grâul« (Luca 22, 31). Și acolo Petru a replicat: »Doamne, cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte« (versetul 33). Atunci Isus l-a atenționat mai dinainte: »Petre, îți spun că nu va cânta astăzi cocoșul, până te vei lepăda de trei ori că nu Mă cunoști« (versetul 34).

Petru a presupus în mod greșit, că conspirația conducătorilor pentru prinderea lui Isus era un conflict omenesc. El s-a bazat pe mijloace de ajutor firești, ca de exemplu pe curajul propriu, pe

constituția corporală și – așa cum vom vedea în curând – pe sabia lui (versetul 38). Dar astfel de lucruri sunt totdeauna arme insuficiente pentru o luptă spirituală. »Vai de cei ce se pogoară în Egipt după ajutor, se bizuiesc pe cai și se încred în mulțimea carălor și în puterea călăreților, dar nu privesc spre sfântul lui Israel, și nu caută pe Domnul!« (Isaia 31, 1).

Când au ajuns în grădina Ghetsimani, Isus a reluat atenționările Lui cu cuvinte mult mai clare. I-a zis încă o dată lui Petru: »Adevărat îți spun că tu, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori« (Matei 26, 34). Însă Petru și ceilalți ucenici păreau că nu-și dau absolut deloc seama de gravitatea lucrurilor care se vor petrece în curând. Eul lor a fost grav rănit prin înștințarea că vor părăsi pe Hristos în ceasul încercării. Nu au considerat să facă ceva mai bun, decât să se apere, pentru că Isus nu punea nici o bază pe încrederea lor de sine. Erau așa de preocupați să scoată în evidență încrederea lor de sine, că nu L-au ascultat cu atenție. Și de aceea nu au înțeles ce voia să le spună prin atenționarea făcută. Nu se puteau dezvinovăți, că au fost surprinși într-un moment neașteptat. În mod evident nu aveau nici o imaginație cât de mare era încercarea prin care vor trece în curând. Chiar și după ce Isus i-a atenționat de mai multe ori, ei s-au bazat tot mai mult pe ei înșiși. N-au luat în seamă atenționările pline de dragoste ale Domnului. Păcatul lor înrădăcinat în mândria lor și în lipsa de pretenții față de sine însuși s-a arătat prin aceea că ei conștient nu au vrut să vadă ce se va întâmpla. Vor face în curând în chip dureros cunoștință cu pericolele mândriei.

Plinătate la Hristos

Toți ucenicii L-au părăsit pe Isus atunci când a fost prins. Probabil că aceasta va ademeni pe unii să presupună că aceasta nu este o dovadă bună a calităților Lui de conducător. Probabil că acesta este motivul pentru care toți scriitorii Evangheliilor relatează prorocia lui Isus cu privire la lepădarea lor. Din nou găsim aici o dovadă că Isus era atotștiutor și avea suveran sub control evenimentele care aveau loc. Nu era de scuzat faptul că ucenicii într-un moment de neatenție au fost surprinși. Dar Isus știa exact ce va avea loc. Suveranitatea Sa iese mai mult în evidență prin slăbiciunea ucenicilor Săi. Credințioșia Lui apare în opoziție evidentă cu necredințioșia lor. Puterea Lui se arată desăvârșită în slăbiciunea lor.

Hristos a știut nu numai că ucenicii Lui Îl vor părăsi. El știa că mesajul Lui cu privire la ratarea lor se va lovi de urechi surde. El S-a rugat deja pentru ei, ca credința lor să nu se piardă (Luca 22, 32). Și această rugăciune – ca toate celelalte rugăciuni ale Lui – va fi ascultată la timpul și în planul desăvârșit al lui Dumnezeu. Niciunul din aceste evenimente nu a fost întâmplător. Totul s-a petrecut așa cum a spus mai dinainte Hristos.

Toate acestea subliniază suveranitatea Sa. Niciunul din evenimentele din această noapte nu L-a surprins. Ce au făcut ucenicii Lui, ce a întreprins Iuda și cum au procedat soldații care L-au prins – toate acestea Îi erau cunoscute, înainte ca să aibă loc.

Evanghelistul Matei, fiind martor ocular, a scris aceste evenimente. El a constatat că Isus a spus mai dinainte că fuga ucenicilor era împlinirea prorociei din Vechiul Testament. Când a vorbit mai dinainte despre eșuarea lor, El a citat locul din Zaharia 13, 7: »Lovește pe Păstor, și se vor risipi oile!« În privința aceasta era valabil ceea ce în multe detalii era în legătură cu suferințele lui Isus: »Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească cele scrise prin proroci« (Matei 26, 56).

Într-un timp foarte scurt se va întâmpla tot ce a spus Isus mai dinainte. Și cu toate că ucenicii au început să simtă că deodată întreaga lume se destramă, Isus le-a amintit că totul se petrece potrivit planului lui Dumnezeu.

Profeția din cartea lui Zaharia este fascinantă, dacă o analizăm în context. Zaharia a prorocit despre un timp în care se va deschide un izvor pentru curățirea spirituală a lui Israel. După cuvintele lui Zaharia, în zilele acelea, prorocii mincinoși vor înceta să răspândească prorociile lor false (Zaharia 13, 2-6). O rămășiță din Israel va fi mântuită (versetele 8-9). Și în mijlocul acestei

profeții, el introduce în versetul 7 următoarele cuvinte: »Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu, și asupra omului care îmi este tovarăș! Zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor, și se vor risipi oile!« Expresia »Păstorul meu ... omul care îmi este tovarăș« se referă la Unsul Domnului, la Mesia. Cuvântul ebraic pentru »tovarășul meu« poate însemna și »cel ce este ca și mine«, ceea ce arată divinitatea lui Hristos. Dar ceea ce este remarcabil în prorocia lui Zaharia este faptul că Domnul Însuși cere ca Păstorul să fie lovit cu sabia.

De aceea prorocia lui Zaharia conține o altă dovadă a Vechiului Testament că crucificarea lui Hristos aparținea planului lui Dumnezeu. El are totdeauna totul sub control, chiar dacă din perspectiva omenească părea că Satana și puterile răului ar avea supremația.

Să observăm ce spune Isus în continuare ucenicilor. Imediat după ce a prezentat prorocia cu privire la împrăștierea oilor, El a adăugat: »Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galilea« (Matei 26, 32). Cuvinte de mângâiere asemănătoare a dat și în odaia de sus, când a spus lui Petru, că Satana a cerut să îi cearnă, cum se cerne grâul: »Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi« (Luca 22, 32). Prin aceasta i-a asigurat, că pentru ei toți va fi o lucrare viitoare, pentru care să se pregătească – chiar dacă în noaptea aceea se părea că pentru ei va pieri lumea. Hristos poseda puterea asupra morții – chiar și atunci când L-au omorât.

Desigur, cuvintele înviorătoare au trecut în acele momente pe lângă ucenici. Mai târziu ei își vor aminti ce le-a spus El, așa că credința lor se va întări. Ei au văzut mai înainte de mai multe ori cum El a înviat morții. Au fost de față la învierea lui Lazăr, la care Isus a spus mai dinainte Martei: »Eu sunt învierea și viața« (Ioan 11, 25). Cu toate că toate aceste lucruri în cele din urmă vor avea un sens în amintirea lor, în momentul acela erau foarte încurcați și neliniștiți, ca să poată înțelege ce voia El să le spună. Fără îndoială gândurile lor erau preocupate cu faptul că mândria lor a fost lezată, atunci când El le-a spus că ei Îl vor părăsi. Ei erau preocupați prea mult cu întărirea încrederii de sine, în loc să creadă ce le spunea El.

Dacă ar fi privit peste frica și derutarea lor, atunci ar fi devenit conștienți că Hristos era Același Domn suveran, pe care ei L-au cunoscut dintotdeauna. El avea și acum totul sub control, ca și atunci când a hrănit mulțimea de oameni, a vindecat pe bolnavi și a înviat morții. Ei trebuiau să-L vadă ca pe Acela care are de toate din belșug și care le va veni în ajutor în această încercare. Da, atotștiința lui Hristos ar fi trebuit să le fie în amintire și să le dovedească că El are în toate privințele totul deplin. Dar în loc de aceasta, într-o oarecare privință, ei L-au părăsit deja în inima lor, bazându-se mai mult pe aptitudinile lor ca ajutor în încercările care vor veni.

Făgăduințele pline de har, pe care Hristos li le-a făcut cu privire la lucrarea lor viitoare, fac să se recunoască dragostea și harul Său față de acești oameni, înainte ca ei să eșueze. Potrivit promisiunii Lui, El a mers realmente înaintea lor în Galilea. Această făgăduință le-a fost confirmată de înger imediat după învierea Lui, care a întâmpinat la mormântul gol pe Maria Magdalena și pe cealaltă Marie. Îngerul a zis femeilor: »duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galilea; acolo Îl veți vedea« (Matei 28, 7). Hristos Însuși S-a arătat puțin mai târziu celor două femei, reluând indicațiile: »Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galilea; acolo Mă vor vedea« (versetul 10).

Acolo, în Galilea, Isus S-a arătat lui Petru și i-a iertat necredințioșia. Petru plecase împreună cu Iacov, Ioan și mai mulți ucenici să prindă iarăși pește. Cu toate că au pescuit toată noaptea, nu au prins nimic. În zorii zilei au văzut un Om stând pe țârm, care le-a zis: »Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei, și veți găsi« (Ioan 21, 6). Au făcut, așa cum le-a spus, și au prins așa de mulți pești, că nu mai puteau să tragă plasa la mal. Tot așa a fost când Isus a întâlnit pe Petru, când l-a chemat să devină ucenic al Lui (Luca 5, 4-11). De aceea Petru a recunoscut imediat că era Domnul, Cel care sta pe mal. El a sărit din corabie și a înotat spre El. Isus a pregătit dejunul pentru ucenici, ca să le arate cât de mult îi iubea.

După micul dejun din dimineața aceea a întrebat pe Petru: »Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?« Petru a răspuns: »Da, Doamne, știi că Te iubesc« (Ioan 21, 15).

Răspunsul suna timid, nesigur. Petru a folosit un alt cuvânt pentru »a iubi«, decât acela pe care l-a folosit Isus. Cuvântul folosit de Petru arată despre simpatiile frățești. Și pe lângă aceasta nu a răspuns la cea mai importantă parte a întrebării lui Isus: nu a zis nimic cu privire la dragostea lui, dacă este mai mare decât a celorlalți.

Dragostea lui Petru pentru Hristos cu siguranță nu a devenit mai mică. Dar acum se ferea să nu cadă pradă înclinațiilor lui general cunoscute, de a folosi cuvinte mari. În grădina Ghetsimani s-a lăudat că este gata să moară pentru Hristos, în timp ce scurt timp după aceea a eșuat. Acum dovedea precauție și grijă în afirmațiile sale. Deoarece de trei ori s-a lepădat de Hristos, Hristos i-a oferit trei ocazii să exprime dragostea lui. Evanghelistul Ioan relatează însă că »Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară „Mă iubești?” Și I-a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc”« (versetul 17).

Să observăm că Petru apelează la atotștiința lui Hristos. Suferind încă în urma eșuării lui, Petru era pe deplin conștient că Hristos a văzut mai dinainte. Isus a văzut în inima lui și a cunoscut-o mai bine decât Petru (compară cu Ieremia 17, 9). El a recunoscut acum că Hristos știa exact cât de mult se dăruise el Lui. De aceea nu avea nici un rost să se laude cât de mult Îl iubea. În afară de aceasta Petru era îngrozit de ratarea lui pricinuită de încrederea în sine. Probabil că se întreba singur dacă este în stare să aprecieze corect dragostea lui pentru Hristos. Și astfel a apelat la atotștiința lui Hristos, care s-a dovedit fără greșală pe tot parcursul evenimentelor care au avut loc.

Petru a învățat o lecție deosebită. A început să nu se mai încreadă în sine, ci să se bazeze pe deplin pe Hristos. În loc să gândească că știe totul, a privit la Hristos, atunci când a fost vorba de evaluarea inimii lui. După ce ratarea lui a dat o lovitură puternică mândriei lui, nu mai vedem nimic din lăudăroșenia încrederii de sine, de care a dat dovadă Petru pe drumul spre grădina Ghetsimani.

Mai târziu, nici măcar după patruzeci de zile, la Rusalii, Petru a stat neînfricat înaintea unei mari mulțimi de oameni, printre ei fiind mulți din cei care au răstignit pe Hristos. De data aceasta Petru a vestit Evanghelia cu un curaj nou. Nu mai era înflăcărata încredere de sine a omului vechi, ci era curajul sfânt, care corespundea faptului că era călăuzit de Duhul Sfânt.

Da, după Rusalii toți cei unsprezece ucenici au fost cu totul schimbați. Aceiași oameni, care au părăsit pe Domnul lor, deoarece au fost lași și fricoși, au devenit martorii Lui neînfricați. Curând au stat înaintea marelui preot (aceiași mare preot, de care s-au ascuns de frică în noaptea dinaintea răstignirii lui Isus). Când le-a poruncit să înceteze cu vestirea lor, reacția lor a fost, că au predicat și mai departe fără să se lase intimidați: »Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni« (Faptele Apostolilor 5, 29). Cu toate că au fost bătuți, aruncați în temniță și amenințați cu moartea, au vestit fără teamă mai departe Evanghelia. Da, un înger i-a eliberat în chip supranatural din temniță. În loc să se ascundă, s-au reîntors la Templu și au început din nou să predice public – într-o câțiva înaintea ușii casei marelui preot (Faptele Apostolilor 5, 18-21). Erau aceștia aceiași bărbați, care au părăsit pe Isus în ceasul trădării Lui și au fugit?

Da, erau aceiași bărbați, dar acum erau plini de Duhul Sfânt. Ei se bazau pe o putere care nu venea din ei. Au renunțat la încrederea de sine și s-au bazat pe faptul că Domnul lor le-a dat totul din belșug. Aceasta este diferența mare în această lume. În mod clar, ei toți au învățat o lecție importantă din ratarea lor. Aceiași oameni, care fără nici o excepție au părăsit pe Hristos și în noaptea prinderii Lui au fugit, au petrecut restul vieții lor intervenind pentru El, cu toate amenințările și prigonirile de care au avut parte. Niciodată nu au mai părăsit pe Domnul lor.

Aici se găsește cea mai mare dovadă că la Isus există plinătate. Prin har a reabilitat pe acești bărbați și i-a împlumit să-I slujească, cu toate că aveau în trecutul lor o rată spirituală fatală. Harul Său atotsuficient i-a salvat din înfrângerea lor cea mai grea. Hristos Însuși i-a adus înapoi, i-a iertat, i-a împlumit pentru lucrare și i-a făcut apți să aibă autoritate, acolo unde ei au ratat.